

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/356/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113219959
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7113219959.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcov: 1/ JUDr. E. I., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XX, R. a 2/ Q.. N. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, Y. Klátov, zastúpený žalobkyňou v 1. rade, proti žalovanému: BYTOVÉ HOSPODÁRSTVO, s.r.o., so sídlom Mäsiarska 26, Košice, IČO: 31 735 860, zastúpený JUDr. Blankou Nagyovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 44, Košice, o zaplatenie 1.539,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 4. októbra 2018, č. k. 19C/41/2014-274

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 389,58 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 13.7.2013 do zaplatenia (I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % (III).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť im sumu 1.539,28 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 577,51 Eur od 13.7.2011 do zaplatenia, 8,75 % ročne zo sumy 572,35 Eur od 13.7.2012 do zaplatenia a 8,75 % ročne zo sumy 389,58 Eur od 13.7.2013 do zaplatenia z právneho vzťahu strán založeného Zmluvou o výkone správy zo dňa 31.12.2007, uzavretej medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome č. súpis. 2239 na pac. č. XXXX/X, na R. XX v R., evidovanom v katastri nehnuteľností na LV č. XXXXX pre kat. úz. C. N. (ďalej tiež len „bytový dom“) a žalovaným v hmotnoprávnom postavení správcu (ďalej tiež len „zmluva o výkone správy“). P. tvrdili, že ako vlastníci bytu č. XX v bytovom dome poukazovali žalovanému určené preddavky na úhradu za plnenia spojené s užívaním bytu a preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu, že na základe periodických zúčtovaní týchto preddavkov na skutočné náklady vznikli v prospech žalobcov preplatky za rok 2010 v sume 577,51 Eur, za rok 2011 v sume 572,35 Eur a za rok 2012 v sume 558,98 Eur, z ktorých však žalovaný žalobcom nezaplatil žalovanú sumu s odôvodnením, že pohľadávku žalobcov z vyúčtovania za roky 2010 až 2012 započítal na pohľadávku vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči žalobcom z titulu na nich pripadajúceho podielu na vynaložených nákladoch na odstránenie systémových porúch loggií a na zateplenie bytového domu. Žalobcovia zastávali názor, že žalovaným deklarovaný ich podiel na nákladoch na rekonštrukciu bytového domu nezodpovedá skutočnosti, že z toho dôvodu je žalovaným vykonané započítanie vzájomných pohľadávok neplatné, a preto povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcom vyúčtované preplatky nezanikla.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z nespornej existencie právneho vzťahu strán zo zmluvy o výkone správy a z nespornosti tiež tvrdenia žalobcov, že na základe periodických vyúčtovaní im vzniklo právo na zaplatenie preplatiek za rok 2010 v sume 577,51 Eur, za rok 2011 v sume 572,35 Eur a za rok 2012 v sume 558,98 Eur. Súd prvej inštancie zistil, že na schôdzi dňa 28.2.2008 vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome schválili rozsah prác na úprave obvodového plášťa bytového domu, rozhodli o dodávateľovi týchto prác a dohodli sa tiež na spôsobe ich financovania z prostriedkov z medziúverov poskytnutých stavebnou sporiteľňou jednotlivým vlastníkom s tým, že vlastníci bytov, ktorí nemali uzatvorené zmluvy o stavebnom sporení mali svoj podiel na nákladoch, ktorý bol v tom čase vo vzťahu k 3 izbovým bytom s loggiou odhadovaný na sumu 3.319,39 Eur (100.000,- Sk) zaplatiť v nadväznosti na fakturáciu dodávateľa priamo žalovanému. Súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že celkové náklady na rekonštrukciu bytového domu predstavovali po odpočítaní štátnej dotácie (30.300,- Eur) sumu 132.011,81 Eur (z toho suma 28.289,83 Eur bola vyúčtovaná dodávateľom prác Martinom Šusterom - IZOLŠUSTER faktúrou č. 2008003 zo dňa 9.5.2008, rovnaká suma faktúrou č. 2008005 zo dňa 18.6.2008, suma 14.041,03 Eur faktúrou č. 2009005 zo dňa 5.5.2009, suma 31.091,11 Eur faktúrou č. 2009013 zo dňa 1.10.2009 a suma 30.300 Eur faktúrou č. 2010001 zo dňa 4.1.2010). Podľa prepočtu prvoinštančného súdu, pokiaľ by sa žalobcovia na týchto nákladoch mali podieľať podľa pomeru výmery ich bytu (53 m²) k celkovej výmere všetkých bytov a nebytových priestorov v bytovom dome (1683 m²), v peňažnom vyjadrení by ich podiel predstavoval sumu 4.157,- Eur. Ak by ale určujúcim kritériom mala byť veľkosť spoluvlastníckeho podielu žalovaných na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu (287/10000) predstavoval by podľa prepočtu súdu prvej inštancie podiel žalobcov na nákladoch sumu 3.319,- Eur. Súd prvej inštancie sa za situácie, keď spôsob určenia podielu na nákladoch na rekonštrukciu bytového domu podľa jeho zistenia neurčili vlastníci a nevplýval ani zo zákona, priklonil k uplatneniu druhej z uvažovaných variant, ktorá bola pre žalobcov výhodnejšia. Z východiskovej sumy 3.319,- Eur, ktorou sa žalobcovia mali podieľať na nákladoch vynaložených na rekonštrukciu bytového domu súd prvej inštancie odpočítal úhrady žalobcov do fondu prevádzky, údržby a opráv za obdobie od 1.1.2005 do 31.5.2008 v celkovej sume 833,17 Eur, určené na základe rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov na plánovanú rekonštrukciu bytového domu, sumu 66,39 Eur, predstavujúcu rozpustenú rezervu tohto fondu, sumu 16,60 Eur, predstavujúcu refundáciu poplatku za registráciu zmluvy o stavebnom sporení, ktorý bol hrađený z fondu v prospech tých vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí financovali náklady na rekonštrukciu prostredníctvom stavebného sporenia a sumu 856,61 Eur, ktorú žalobcovia na úhradu nákladov dobrovoľne zaplatili dňa 29.11.2008 na základe vyčíslenia žalovaného zo dňa 3.11.2008. Podľa nadväzujúceho skutkového záveru súdu prvej inštancie žalobcovia z na nich pripadajúceho podielu nákladov na rekonštrukciu bytového domu nezaplatili sumu 1.537,63 Eur (3.319,39 - 1.781,76 Eur). Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný vyzval žalobcov na zaplatenie nedoplatku na nákladoch spojených s rekonštrukciou bytového domu v sume 1.538,24 Eur listom zo dňa 24.11.2009, v ktorom im určil na plnenie lehotu najneskôr do 30.11.2009. Na túto pohľadávku podľa zistenia súdu prvej inštancie žalovaný najskôr listom zo dňa 2.1.2013 započítal pohľadávku žalobcov na zaplatenie preplatiek za roky 2010 v sume 577,51 Eur a za rok 2011 v sume 572,35 Eur (t. j. spolu sumu 1.149,86 Eur) a následne listom zo dňa 28.11.2013 tiež zvýšnú sumu 388,95 Eur s tým, že sumu preplatiek za rok 2012 170,57 Eur, ktorá týmto zápočtom nebola dotknutá, žalovaný žalobcom zaplatil.

4. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1, § 8b ods. 1 a 2, § 10 ods. 1 a § 10 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v znení neskorších zmien a doplnkov a § 580, § 581 ods. 2, § 100 ods. 1 a § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, na ich základe vyvodil existenciu právnej povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom vyúčtované preplatky za rok 2010 v sume 577,51 Eur, za rok 2011 v sume 572,35 Eur a za rok 2012 v sume 558,98 Eur a tiež existenciu právnej povinnosti žalobcov zaplatiť doplatok na nich pripadajúceho podielu výdavkov na rekonštrukciu bytového domu v sume 1.537,63 Eur. Podľa záveru prvoinštančného súdu žalovaný listom zo dňa 2.1.2013 započítal na vyúčtované preplatky za roky 2010 a 2011 nedoplatok žalobcov na nákladoch spojených s rekonštrukciou bytového domu ako vzájomné pohľadávky rovnakého druhu, ktoré ku dňu ich stretu (12.7.2011 pokiaľ ide o preplatiek za rok 2010 v sume 577,51 Eur a 12.7.2012 v prípade preplatiek za rok 2011 v sume 572,35 Eur) neboli premlčané. Podľa úvahy súdu prvej inštancie totiž pohľadávka znejúca na zaplatenie pomerných nákladov na rekonštrukciu bytového domu bola splatná dňa 1.12.2009 a k uplynutiu premlčacej doby by v jej prípade došlo až dňa 1.12.2012. Na tomto základe súd prvej inštancie uzavrel, že pohľadávka žalobcov na zaplatenie preplatiek za roky 2010 a

2011 v celkovej sume 1.149,86 Eur zanikla započítaním, a preto v tejto časti (spolu so zodpovedajúcimi úrokmi z omeškania) žalobu zamietol. Inak súd prvej inštancie posúdil platnosť započítacieho prejavu žalovaného zo dňa 28.11.2013, keďže k stretu ním započítavaných pohľadávok (13.7.2013) podľa jeho záveru došlo až po premlčaní (1.12.2012) predchádzajúcim zápočtom nedotknutej časti pohľadávky voči žalobcom. S týmto odôvodnením súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie sumy 388,38 Eur vyhovel. Z dôvodu omeškania žalovaného so zaplatením tejto sumy prvoinštančný súd s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcom tiež úroky z omeškania vo výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov. Rozhodnutie o trovách konania prvoinštančný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 2 C.s.p. čiastočným procesným úspechom oboch procesných strán s prevahou na strane žalovaného (žalobcovia v rozsahu 25% a žalovaný v rozsahu 75%).

5. Len proti zamietavému výroku (II) napadnutého rozsudku podali žalobcovia v zákonnej lehote spoločné odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v tejto časti a zároveň tiež v súvisiacom výroku o trovách konania zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom jej rozsahu a prizná žalobcom nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. V odvolaní žalobcovia v prvom rade nesúhlasili so skutkovými závermi súdu prvej inštancie a na spochybnenie ich správnosti poukázali na to, že žalovaný jednoznačne nevyčíslił náklady na opravu bytového domu (bod 3 odvolania), že žalovaný si svoju pohľadávku riadne neuplatnil žalobou (bod 3), že žalovaný svoju pohľadávku nepremietol už vo vyúčtovaniach za roky 2008 a 2009 (bod 4), a že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalovaného, že telefonicky kontaktoval žalobkyňu v 1. rade, a že tá sa do jeho sídla pre chorobu nemohla dostaviť (bod 5). Žalobcovia sa v odvolaní nestotožnili ani so skutkovým záverom súdu prvej inštancie ohľadne výšky nákladov vynaložených na rekonštrukciu bytového domu a namietali v tomto smere, že súd prvej inštancie ohľadne tejto spornej skutočnosti nevyšiel z reálnych údajov (z reálneho vyčíslenia), ale zo sumy, ktorá bola žalovaným uplatnená na započítanie. V tejto súvislosti žalobcovia upriamili pozornosť na to, že žalovaný sám v priebehu konania tvrdil, že mu mali zaplatiť určenú sumu 100.000,- Sk a teda nie reálne náklady na rekonštrukciu, pričom v tomto zmysle sa vyjadril tiež v konaní vypočutý svedok Krúpa. Žalobcovia v odvolaní poukázali tiež na skutočnosť, že žalovaný ich o dôvode nevyplatenia preplátok za roky 2010 a 2011 neinformoval, a že až v mesiaci január 2013 im oznámil, že vykonal ich zápočet. Žalobcovia v odvolaní vytkli súdu prvej inštancie tiež spôsob, akým posúdil otázku premlčania pohľadávky žalovaného. Argumentovali v tomto smere, že pohľadávka žalovaného vznikla už v roku 2008, a že v čase, kedy sa s ich pohľadávkou mala stretnúť žalovaný kvalifikovane neurčil jej výšku. O jeho neschopnosti urobiť tak aj v priebehu konania svedčí podľa názoru odvolateľov fakt, že výšku svojej pohľadávky žalovaný navrhol stanoviť znalcom. Svojimi odvolacími námietkami, vytýkajúcimi súdu prvej inštancie nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a poukazujúcimi tiež na prítomnosť právnych väd napadnutého rozsudku žalobcovia uplatnili odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. V odvolaní žalobcami formálne označený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by v akomkoľvek smere poukazovali na prítomnosť inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa úvahy odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod žalobcami materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený.

6. Vyhovujúci výrok rozsudku nebol odvolaním napadnutý. V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 227 ods. 1 v spojení s § 367 ods. 1 a contrario C.s.p., a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov nevyjadril.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenými osobami (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa nedopustil skutkovej vady a vec tiež správne právne posúdil; preto odvolanie žalobcov z hľadiska oboch nimi uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12.6.2019 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

9. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje bez akýchkoľvek výhrad za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné tvrdenia žalobcov v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva:

10. Z tvrdení žalobcov v priebehu konania pred súdom prvej inštancie zreteľne vyplýva, že ich nespokojnosť so žalovaným vykonaným zápočtom pramení z ich presvedčenia, že žalovaný vykazuje náklady na rekonštrukciu bytového domu v nepresnej výške, a že nesprávne postupoval tiež pri určení podielu žalobcov na týchto nákladoch. Žalobcovia bez vecnej argumentácie i v odvolaní polemizujú so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ktoré v týchto sporných otázkach dávajú žalovanému jednoznačne za pravdu, domnievajú sa, že prvoinštančný súd nevychádzal z reálnych podkladov, ale zo sumy 100.000,- Sk, ktorú mali žalobcovia zaplatiť podľa pôvodnej predstavy vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Táto skutková námietka odvolateľov je však podľa posúdenia odvolacieho súdu zjavne neopodstatnená, nakoľko ako už bolo zmienené, súd prvej inštancie v otázke rozsahu výdavkov na rekonštrukciu vyšiel zo skutočných nákladov, tak ako boli fakturované zmluvným dodávateľom (132.011,81 Eur) a pokiaľ ide o kľúč pre určenie podielu žalobcov na týchto nákladoch, prvoinštančný súd zvolil pre žalobcov priaznivejší z do úvahy prichádzajúcich variant - podľa veľkosti ich spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu (287/10000). Zároveň súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne (viď bod 55 odôvodnenia napadnutého rozsudku) vysvetlil, že suma 100.000,- Sk nebola vlastníkami bytov a nebytových priestorov uvažovaná ako pevný a nemenný podiel na nákladoch rekonštrukcie vlastníkov 3 izbových bytov s loggiou, ale že k schváleniu tejto sumy došlo v predbežnom ponímaní a len pre účely ustálenia cieľových súm stavebných sporení vlastníkov týchto bytov (obdobne došlo k schváleniu cieľových súm stavebného sporenia vo vzťahu k 3 izbovým bytom bez loggie a k dvojizbovému bytu). Napokon z dôvodu že ustanovený znalec v rozpore so zadaním znaleckej úlohy vyšiel pre účely stanovenia podielu žalobcov na nákladoch rekonštrukcie z dohody vlastníkov bytov a nebytových priestorov o výške nákladov pripadajúcich na vlastníkov 3 izbových bytov s loggiou v sume 100.000,- Sk súd prvej inštancie podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku (viď bod 55 odôvodnenia napadnutého rozsudku) na jeho znalecký posudok neprihliadal a sám pristúpil k prepočtu tohto podielu podľa už zmienených objektívnych parametrov. K výhradám žalobcov k spôsobu, akým žalovaný zdôvodnil nevyplatenie vyúčtovaných preplátok, a tiež i k jeho schopnosti vysvetliť ním zvolený kľúč pre výpočet podielu žalobcov na nákladoch rekonštrukcie v priebehu konania, odvolací súd poznamenáva, že pohľadávka nie je determinovaná subjektívnou schopnosťou veriteľa zdôvodniť a preukázať dlžníkovi jej existenciu, ale objektívne poznateľnými právnymi skutočnosťami, s ktorými zákon spája vznik práv a im zodpovedajúcich povinností. Akokoľvek sú preto opodstatnené výhrady žalobcov k spôsobu akým žalovaný deklaroval svoju pohľadávku, alebo postupoval pri jej uplatnení, či už sa jedná o jej špecifikáciu, preukázanie jej existencie, alebo časové súvislosti započítania, rozhodujúcou z hľadiska posúdenia platnosti započítacieho prejavu žalovaného je existencia jeho započítania spôsobilej pohľadávky. Tá bola v konaní bezpečne a nad akúkoľvek pochybnosť objektivizovaná na podklade skutkových východísk a nadväzujúcim právnym posúdením, ktoré žalobcovia nielen vecne a logicky, ale ani v kontexte morálnych pravidiel či vo svetle spravodlivého usporiadania nespochybnili. Faktom totiž je, že ani v odvolacom konaní žalobcovia neuviedli jedinú konkrétnu výhradu ku skutočnostiam, majúcim význam pre vznik a rozsah ich povinnosti podieľať sa na výdavkoch spojených s rekonštrukciou bytového domu. Mylná je tiež argumentácia odvolateľov o premlčaní celej pohľadávky žalovaného, vystavaná podľa obsahu odvolania na ich názore, že táto pohľadávka vznikla ešte v roku 2008. I keď úvahu v tomto smere odvolateľa nedoviedli v odvolaní do dôsledkov, zrejme z nej vyvodzovali, že už v roku 2008 začala plynúť premlčacia doba pre jej uplatnenie. S týmto názorom žalobcov sa odvolací súd nestotožňuje. Žalobcovia v ňom totiž skutkovo nepremietli, že rekonštrukcia bytového domu sa realizovala nielen v priebehu roku 2008, náklady za ktorý rok boli žalobcom vyúčtované listom zo dňa 3.11.2008, ktoré žalobcovia dobrovoľne zaplatili, a preto neboli predmetom pozornosti v tomto konaní, ale aj v priebehu roku 2009, pomerné náklady za ktoré obdobie boli v konečnom dôsledku predmetom sporu strán a z hľadiska právneho v ňom žalobcovia nereflektovali, že pre plynutie premlčacej doby je rozhodujúcou právnou skutočnosťou splatnosť záväzku, ku ktorej v danom prípade, podľa správneho záveru súdu prvej inštancie, došlo v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka po výzve na plnenie žalovaného zo dňa

24.11.2009. Úvahám súdu prvej inštancie ohľadne splatnosti a plynutia premlčacej doby vo vzťahu k pohľadávke žalovaného a jeho nadväzujúcemu záveru, že v čase vzájomného stretu s pohľadávkami žalobcov z vyúčtovania za roky 2010 a 2011 nebola premlčaná, preto podľa posúdenia odvolacieho súdu niet čo vytknúť.

11. Odvolací súd z týchto dôvodov s použitím ust. § 387 ods. 1 C.s.p ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok v jeho zamietavom výroku, a tiež i v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v čiastočnom procesnom úspechu oboch strán s prevahou na strane žalovaného.

12. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí boli v odvolacom konaní neúspešní. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie

napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)